õhto hiljani, ollid keik paigad tõteggiaid täis, ni hästi ulitsate peal, kui kaugelt linna ümber kaudo; muist käisid pude otsas, ja murdsid oksi mahha, teised kandwad koeo; muist towad rohto ja keik suggust ehhitusse tarwidust, ehhitawad ued maead jure ja kaswatawad omma lapsed sure armastusse ja kasstinusse sees ja õppetawad neid norelt tõõd teggema, et nende mele wallatus ei sa tulla. Juhtub ühhe koorm raske ollema, et jõud peale ei hakka, siis kargawad teised kohhe, ilma kutsumatta appi. Politsei kohtul on seal linnas wägga wähhe teggemist; sest seal ei olle mitte ühte kõrtso, egga muud selle sarnast, kus rahwas woiks aega wita ehk ennast kullutada ja nenda ei olle seal siis ka rido egga taplemist, ei wargust egga muud pahha ello kombet egga nukrat meelt, waid aina tõ-hool ja rahho ello allati nende jures nähha.

Kord juhtus ühhel pallawal päwal suur õnnetus. Wannemad ollid omma wälges korrikas lapsed, linna wärrawatte ette, soja päwa kätte mahha pannud, et piddid tules, soja päwa ees, kossuma, seal tulli korraga suur Koljat metsast wälja. Wärrawa wahhid andsid kül kohhe arro; — mis modo, sedda ma ei tea; — trummu egga passunat neil ei olnud keige linna sees; agga ommeti on se tõssi.

Kui se suur Koljat linna liggi sai, kargas keik rahwas linnast wälja, omma lapsi ärra wõtma; agga enne, kui keik lapsed käes ollid, tulli se suur mees jubba liggi, astus ühhe jallaga üllewelt kesk paika linna ja muljus korraga ennam, ku sadda ulitsad keige maeadega kokko. Ja kui nüüd keik ulitsad seggaminne ollid ja iggamees häddaga ärrapeäsmisse peale mõtles, kummardas Koljat kui aea-witeks ja kiskus mitto ulitsad seggaminne, mis temmale rõmo näitis teggewad, kui ta näggi, et wannemad laste pärrast häddas ollid.

Siiski ei kartnud linna rahwas omma suurt waenlast, waid noremad ja tuggewamad kargasid saddade ja tuhhandete kaupa temma peale ja torkisid tedda nenda lähbi, et kange